

Константин Спиров

Тя те гледа от екрана

Посвещавам тази книга на Мартин

Из личната фонотека на Вили Смит.

Забележка: Извадката е направена от второ копие. Както е известно, оригиналът бе представен като веществено доказателство по делото за компютърните игри.

Вратата на мазето поддаде. Намирах се в обширен вестибюл, разделен на две части с огромна зелена завеса. Марк винаги е имал отвратителен естетически вкус. Дръпнах завесите и потърках очите си. На малък диван лежеше момиче. Явно беше дрогирано, а дрехите му бяха разкъсани.

Изведнъж тя ме погледна с големите си сини очи и ме попита:

– Светът е странен, нали?

Тръпки минаха по гърба ми, доста време я гледах като замаян и тогава... Същество, как... Как да ти обясня, че твоя свят не съществува че твоя изкривен и отвратителен свят е просто една компютърна игра... Компютърна игра, създадена да забавлява такива като мен...

А момичето на моя живот, това което винаги съм сънувал... ме гледаше от екрана. Бях потресен. Записах до къде съм стигнал в играта и изключих компютъра. Стига ми толкова за днес.

* * *

Едно от любимите занимания на Дейвид Гордън беше информацията, върху която няма никакво право. Докато се клатеше се на задните два крака на стола, мониторът бе защипан на масата между двете му пети. Въпросните две пети бяха снабдени с противни стари маратонки. Маратонки, с които Дейвид Гордън не се разделяше в нито един момент от живота си.

Докато чакаше програмата – ключ да свърши черната работа по превъртането на всички възможни комбинации в петсимволната парола, Дейв си мислеше, че животът е прекрасен. Само след няколко минути щеше има безплатни пици в неограничено количество. Беше на път да налучка паролата за влизане във вътрешната система на Смит и Фатсън – доставка хранителни продукти на едро. И в частност на пици!

Тъкмо се готвеше да въведе паролата, когато на врата се позвъни. Дейвид се ядоса не на шега и си помисли че кръвта, която ще се лее, този път няма да е от комари. Какво беше учудването му, когато вместо някой млад потребител с мъх по лицето, и поглед в небето, видя два пингвина с ръце в джобовете.

– Здравейте мили приятели – провикна се Дейвид – ако са обрнали

банката, да знаете че не съм аз. У нас чували няма, а и аз съм добро момче!

– Ти нямаш нужда от чували – промърмори десният пингвин – Просто ела с нас.

– Ах, значи искате да ме водите в зоологическата градина при мама и татко пингвин? Дано само да не е студено, защото не ми се мъкнат дебели дрешки.

– Спокойно, приятел, там където отиваме е топло.

* * *

Из „Перото на Алдерин, Книга Трета, Глава 12, Съня на Мария“ Забележка: Цитата е направен от новия университетски превод.

Част от оригиналните ръкописи се пазят в Кралската Библиотека.

"И видях два замъка – син и червен. Река от кръв течеше между тях, стар мост минаваше над реката. Не от летви беше този мост, от човешки кости направен бе... Свят пуст и тъжен, свят изтъкан от ужас и тишина. Видях небето – звездите трепереха. На кулата на синята крепост стоеше принцът с двете лица. Едното му жестоко, а другото – нежно. От върха на другия замък излетя голяма черна птица. Перото на Алдерин се оказа в ръката ми. Подадох на Принца малкото късче от Луна-та и нежно го целунах по устните. Черната птица падна, обхваната от пламъци и подпали своята крепост.

* * *

– Не, не в офиса, тук при мен.

Ник Смит затвори телефона и отново впери очи в гоблена с дракона. Нелепо създание, летиш над пенливото море, оставил си сразените врагове зад себе си. В ноктите ти има страх, а зад вятъра долита вой.

Докато беше малък, родителите му така и не намериха сили да махнат стария гоблен от стената. Знаеха, че се страхува от дракона, но...

– Ха, че това май не е затвора?

Гласът, който го стресна звучеше познато.

– Здравсти Дейв, как върви бизнеса?

– По-добре от твоя, предател! Преди години, ти значеше много за мен.

Ник преброи до десет и намести очилата си.

– Не смей да ми говориш с покровителствен тон. Даваш ли си сметка, колко си загазил? Единствения ти шанс да се измъкнеш от тази каша

съм аз... За това разказвай! Веднага!

– Добре де, Ник, стига си се палил така. Явно не искаш от мен само да ти разказвам историята, след като ти сам забърка всичко! Много добре знаеш, че нямах намерение да разпространявам вируса. Сложих го в една от най-секретните директории на системата, беше достъпен само за познавачи. Няколко дена след това, някакъв външен човек се вмъкна вътре и започна да го търси, без да се церемони много. Забелязах, че работи за теб и...

* * *

Из Рания, Събрани песни и легенди

Далече, тъй далече, зад планини от болка,
зад призрачни градини.
Зад долини от сянка, ливади от забрава,
ограбени пустини.
На някакво местенце, предадена от всички,
простира се гората.
Последен вятър свири, но никой не участва
във танца на листата.
Когато нощ се спусне, небето побледнее
и залезът обхване.
Във тъмните простори, със позлатени пръсти,
червените си рани.
Товага тъжни звуци, като изгубен шепот,
откъсват се от мрака.
Опитват се да бягат, объркани политат,
но падат в гъсталака.
А някъде, наблизо, на горската полянка,
под папрати ръждиви,
седят и тихо гледат, спокойни и безмълвни,
две малки самодиви.
Едната светлокоса, с венче от теменуги,
зад малките къдрици...
Седи и тихо гледа, застиналия залез,
с оранжеви зеници.
А другата е крехка и бяла като облак,
прекрасна малка дама.
С кристали във косите, седи и тихо гледа
живота от измама.
Спокойни и безмълвни, седят и тихо гледат,

под папрати ронливи.
Вековни и безплътни, седят и тихо плачат
и искат да са живи.

* * *

Ник се отпусна в креслото си. Извади носната си кърпичка и потри възпалените си очи.

– Колко ли съм спал? – запита се той – Трябва да е било цяло денонощие. Три денонощия кошмар, докато приключи историята с проклетия вирус на Дейвид Гордън.

Ник набързо разтребви голямата гостна и включи прахосмукачката. Стараеше се да стои с гръб към гоблена с дракона, поради което в единия край на стаята остана доста голяма ивица прах.

Седна на бюрото и включи терминала. Буквите се размазваха пред очите му.

На вратата се позвъни. Ник отиде до входа и премигна от изненада. Племеникът му приличаше на призрак. Под очите му имаше големи, сини кръгове.

– За бога, Вили, какво става с теб – попита Ник.

– Нищо – каза Вили.

– Погледни се в огледалото, момчето ми. Да не си се влюбил пак? Знаеш, че мъжките чедра от нашата фамилия се влюбват дълбоко, безнадеждно и безвъзвратно.

– И освен това са леко побъркани – добави Вили.

– Не, не са побъркани. Просто притежаваме по-голяма интуиция. Спомняш ли си за големия срив в More-net? Защо, според теб ме вербуваха след тази история? Вили, повярвай ми, каквото и да ми разкажеш, няма да те сметна за луд.

* * *

Вили Смит си оправи прическата и след кратко колебание натисна звънеца на вратата. За негово учудване не се чу никакъв звук. Огледа се и видя малка бележка: „Звънете колко си искате, не работи!“ След още няколко секунди вътрешно колебание, Вили сви юмрук и почука. Този път звукът беше силен и тъп, с леки обертонове, произхождащи главно от ронещата се мазилка. Най-после вратата се отвори – на прага стоеше някакво малко момиченце и го гледаше мълчаливо.

– Извинете – каза Вили – предполагам, че не съм сбъркал вратата...

Нали това е семейство Гордън... Бих искал да говоря с брат ти Дейв!
Моя чичо Ник Смит ми препоръча...

Момичето не каза нито дума и продължи мълчаливо да го гледа.

– Извинете – продължи Вили – но нали Дейвид Гордън живее тук?
Защото чичо ми ми каза, че на времето е работил в Game-net, а аз се
нуждая от неговата помощ... Хей, ти чуваш ли ме изобщо?

Момичето само се усмихна и продължи да го гледа. Вили най-накрая
не издържа:

– Бе ти да не си луда – кресна той. – Чу ли ме изобщо какво те питам?
Брат ти Дейвид тук ли е?

Откъм коридора се дочуха глухи стъпки и после дрезгав глас.

– Сара, някой тук май се опитва да те малтретира. Не се безпокой,
ангелчето ми, ей сегичка ще му дам да се разбере... Кой ли е този тук на
прага? Ама да знаете, как ми е втръснало от вас! Идват тук юзерите и
първото им занимание е да се заяждат със сестра ми.

От гърдите на Вили се изтръгна глуха въздишка.

– Извинете, аз... не исках...

– Ах, той не искал! Я се виж, бе, душа нежна! Сякаш току що си излязъл
от моргата. Така ли е, господин вампир? Я не си покажеш зъбките,
специалист по малките момиченца! Ах, то пък нямало луна, какво
нешастие! По-добре сам се идентифицирай. Гробище, алея и парцел,
хайде казвай бързо...

– Ах-х-х... Аз идвам защото... праща ме чичо ми...

– И какво като те праща чичо ти? Как се казва твоя чичо, да не би да е доктор Франкенщайн?

– А... не, въ... казва се Ник Смит.

– Ах, това ли било. Винаги съм си мислил, че няма по-откачен човек от дъртото ченге. Успокой се, няма да те изям. Компютърните пирати
изяждат само самодоволните юзери, а като гледам как трепериш на прага ми,
май не си много самодоволен Хайде, влизай, влизай, вие навлеците срам
нямате...

* * *

– Рала, ела веднага, или ще заповядам да те обезглавят. И без това
трябваше да го направя преди десет години, когато скри от мене своята
внучка. Рала, дърта вещице, къде си?

– Не очаквай от мен да летя като ангел, владетелю Мордок, след като сам
каза, че съм дърта вещица. За какво ти трябва пак?

– Ела веднага. Наистина ми трябваш. Тази вечер, докато гледах

танца на звездите, получих ново знамение. Искам да ми го разтъкуваш.

– Зъл си, владетелю мой и жестоки са твоите знаменития. Ако ти или твоето животно Марк посегнете на Мария... Ти имаш власт да ме убиеш, но нямаш власт да отмениш проклятията ми.

– Рала, аз въобще не искам да се карам с теб. Помогни ми да извика Дракона и ще ви освободя завинаги.

– Не вярвам на твоите думи, Мордок. Тараците не знаят, какво е чест. Настанихте се в нашите градове, избихте повечето от нас, а останалите превърнахте в придворни шутове. Направихте от песните ни пиянски кръсъци. Нуждаете се от нашето страдани за да държи черната врата отворена, пиете от треперещото небе.

– Хайде, стига, стига Рала...

– Но ще ти помогна, заради Мария.

* * *

– Мисля че това е всичко – каза Вили и избърса отново очите си. – Никога не бих си позволил да те безпокоя, но Ник каза, че ти си единствения човек на този свят, който би могъл да ми помогне.

Дейвид седеше на креслото и гледаше замислено хлипащия младеж.

– Вили, искам да ти се извиня. Ако знаех, колко дълбоко си взел нещата, никога не бих се засмял, когато ми каза, че си се влюбил в героиня от компютърна игра, повярвай ми!

В този момент в стаята отново влезе малкото момиченце. Погледна замислено Вили и му подаде една розова носна кърпичка. Вили я пое с благодарност, а момичето се сви в един ъгъл. Дейвид продължи:

– Това е моята осиновена сестра, Сара. Всички я мислят за малоумна, а в същност е по-интелигентна от цялата им пасмина, взета заедно... Преди около три години, тя видя с очите си смъртта на своите родители и престана да говори. Бяхме приятели с нейното семейство, аз я познавах, като едно малко и безгрижно същество. Погледни сега колко се е променила. Мълчи и гледа. Понякога плаче...

* * *

Сара седеше свита на края на фотьойла. Чувстваше, че в другия край на стаята говорят за нея... В първия момент, когато видя на вратата този Вили... помисли си, че поне той ще я разбере... имаше добри очи. Но Вили я нарече луда и бе един от тях. Като всички други.

Вие не разбирате. Вие нищо не разбирате. Как бихте могли да усетите, малките перила над огненото море... Кухият звук на счупено, падането и предсмъртния вик. Нима можете да си разберете, какво означава да видиш пред себе си единствените съществата, които някога си обичал. Хоп... и в следващия момент вече ги няма. Край. А светът мълчи.

И вие очаквате от Сара да стане част, от същия този жесток свят? Този гаден свят, който гледа твоето нещастие и дори не го забелязва... Като някакво излишно жълто есенно листо... Едно от многото.

Няма да го бъде, не искайте от Сара от да участва в тази игра. Сара ще мълчи. Сара винаги ще мълчи и ще си спомня за пламъците...

* * *

Дейвид Гордън започна бързо да трака по клавишите на компютъра, а Вили Смит започна да го зяпа.

– Изобщо не си помисляй – каза наперено Дейвид – че след цяла година работа в game-net, великия хакер Девил Дейв ще пропусне да остави подписа си където трябва. Имам си тайна вратичка, през която мога да наблюдавам работата на главния сървър.

– Дейв, как точно смяташ да ми помогнеш.

– Все още нямам никаква конкретна идея. Когато вляза вътре, ще разгледам играта ти от ястребово око и може да ви дам някой разумен съвет на теб и на новото ти гадже.

Вили побърза да отклони темата на разговора:

– Каж ми, Дейв защо напусна game-net.

– Ако трябва да бъда искрен, не го напуснах, а те ме изритаха. Започнах да задавам прекалено много въпроси. Game-net като идея е съществувал още от края на миналия век. Огромна международна мрежа от компютри за игра, обединени около един единствен виртуално моделиран свят. Рания.

Вили, който се разхождаже нервно из малката стая спря за момент.

– Да, тогава бях доста малък, но имам твърде ясни спомени. Пред моя детски поглед преминаваха някакви чичковци с червени дрехи и триъгълни шапки на които пишеше – „Game-net – набиране на информация“. Ходиха по паркове, по улици и снимаха всяко дърво, всяка сграда. Така и не разбрах, къде дянаха всичката тази информация.

– Никъде. Вили, ще ти кажа нещо, което не трябваше да зная. Общия капацитет на оптичните дискове не достига за компютърен модел на един малък град, да не говорим за цяла планета, информацията се

генерира динамично в буферите на играта... Не знам, даваш ли си ясна сметка, какво означава всичко това... Главната програма, със своята сравнително малка големина, генерира цял свят, заедно с графиката и всички детайли...

– Искаш да кажеш?

– Вили, параноята по принцип е естествена за всеки компютърен пират. Когато ти удряш Обществото в неговите най-уязвимите места, не можеш да очакваш се отнасят мило с теб. Между другото пицата е страшно нещо. Не зная кой човек е измислил тази вкуснотия, но съм сигурен, че е бил много умен човек. Сара, душа, хапни си още малко, преди двамата батковци да са унищожили всичко...

Дейвид се качи на едно столче и свали няколко кашона от гардероба.

– Това, Вили е втори компютър. Малко е старичък, но ще ни свърши работа. Качи и него на бюрото. Ти ще играеш играта си, аз ще ви наблюдавам от главния сървър.

Вили притвори устни и след това бързо ги затвори. Дейвид, който точно в този момент сваляше монитора го забеляза с крайчеца на полезрението си.

– Искаш да ме питаш нещо?

– Дейвид, всъщност аз... Преди да сме започнали... Наскоро го прочетох в една енциклопедия историята на компютърните игри... Първата игра-виртуална реалност, била е търговски хит още през деветдесет и трета година, миналия век. Наричала се е Doom.

– Моля ти се, не ме учи, играл съм я като малък. Много е забавна – целият газиш в черепа и кръв.

– Именно – продължи Вили – взех я от енциклопедията и я разгледах. Питам се – не носим ли някаква отговорност за света на Game-Net? Проследих цялата нишка на 3D игрите, чак до наши дни. Защо всички са пълни с насилие?

Смехът на хакера проехтя изпод бюрото – Дейвид търсеше свободна телефонна линия за да я включи към вътрешния модем на втория корпус.

– Вили, Вили... Не е ли очевидно. Злото има по-голям търговски успех и по-лесно за моделиране.

* * *

Зелените завеси в стаята на Марк рязко се разтвориха. Мария лежеше безсилна на дивана. Нямахше повече желание да се бори. Да става

каквото ще. Гласа на отчаянието пак напяваше тихичко своята песен:

„А може би небитието ме
е предрекло за пророк...
Уви, стаено е сърцето,
и не от силата за скок...“

Шумни стъпки изтръгнаха Мария от унеса. Момичето отвори очи и премигна от изненада. Човекът, който я гледаше бе този, който безуспешно се опитваше да намери цели шест години. И в момента, когато бе пленена и отчаяна, той се появи сам. Точно като пред Третата врата. Само безразличието можеше да я отвори. Това ли бе Знака? Тя го погледна с големите си сини очи и тихо го попита.

– Светът е странен, нали?

* * *

– О, гаджето наистина си го бива – възкликна Дейвид.
Вили се изчерви и продължи играта.

* * *

За момент погледите им се сляха. След това човекът-призрак извърна очи.

– Името ми е Вили. Идвам да те освободя.

Момичето тъжно се усмихна.

– Сега името ми няма значение. Казвам се Мария.

– Можеш ли да вървиш?

– Мисля че ще мога. Как ще се измъкнем от тук.

Човекът-призрак направи физиономия, приличаща почти на усмивка.

– За да се измъкнем, започни да крещиш, силно и истерично.

– Ти искаш от мен да крещя? Чувал ли си някога дъщеря на Древния Народ да крещи?

– Сама каза, вече няма значение. Искам само да привлечеш вниманието на някой от охраната. Пей религиозни химни, ако искаш...

– Едва ли ще ги вбеси. Тарациите са безчувствени. Но мисля, че се досещам нещо, което май наистина ще им направи впечатление. Но ти си запуши ушите, защото тази песен влияе доста зле на мъжете...

– Добре, когато ти дам знак, действай – каза Вили и застана зад вратата. Запуши си ушите и Мария запя.

Само след няколко минути вратата рязко се отвори и в стаята влетяха трима тараци. Походката им беше несигурна.

* * *

– Дай ми клавиатурата, искам да се поупражнявам малко – помоли се Дейвид.

– Хей, тази игра си е моя. На всичкото отгоре май загазих. Противниците ми са трима и зад вратата има още няколко. Очаквах да влезе само един.

– За твоя информация, в къщата на Марк има тридесет и един тараци, всичките въоръжени. Дай ми клавиатурата. Аз знам как да те измъкна.

– Остави ме, Дейв, моля те.

– Гледай си работата – каза Дейвид и дръпна силно клавиатурата. Вили се вкопчи в нея, но стария хакер имаше опит в подобни спорове. Бързо записа играта и изключи компютъра.

– Ще трябва да почакаш малко, Вили. Мисли с главата си! Тридесет и един противника – това е сигурна смърт, даже за теб! Какво ще кажеш да ти направя модул за автоматична игра. Натискаш няколко клавиша и... като че ли ставаш обладан от демон. Демонът избива всички тараци наоколо и си отива. А ти продължаваш да си играеш играта.

– Сериозно ли говориш?

– Да, съвсем сериозно. Ще вградя при тебе малък макрос и в момента, когато набереш низа-ключ, програмата ще изпраща заявка към главния сървър на game-net от мое име. За съжаление „демонясването“ не е достъпно за всеки, а пък аз вече не съм вътрешен човек... Нищо, ще измисля как да надхитря системата.

* * *

Етикет: Етикета е изпратен

Начало на етикета:

Информационен пакет:

Час: Следва час

Дата: Следва дата

Местоназначение: НХ-22

Статус: Въведен е макрос

Регистрация: Дейвид Гордън, Системен оператор

Забележка: Датата е твърде стара
Извод: Да се провери датата
Извод: Да се подготви блока за презаверка
Етикет: Етикетът е приет успешно
Статус: Краят е потвърден
Статус: Проверка на достъп
Забележка: Датата на регистрацията е твърде стара
Game-net: Блок за управление на грешките, обработчик на прекъсване
Статус: Внимание, критична ситуация
Статус: Въведен е нов информационен пакет
Реципиент: Главен Сървър, таск-модул „1A@312@0C“
Източник: Девил Дейв
Забележка: Пакетът е твърде голям
Статус: Въведени са нови 1024 информационни пакета
Реципиент: Блок за регистрацията
Източник: Девил Дейв
Статус: Препълване на информационните буфери
Забележка: Особено критична ситуация
Статус: Блокът за презаверка на потребители блокира
Забележка: Опасност от пълен срив на системата
Извод: Да се изолира блока за презаверка на потребители
Извод: Да се изолират буферите на блока за презаверка
Извод: Да се изчистят буферите на блока за презаверка
Извод: Да се възстанови списъка на потребителите
Статус: Внимание, списъка на потребителите е твърде стар
Извод: Да се променят всички дати
Статус: Критичната ситуация е успешно преодоляна
Game-net: Главен сървър, таск-модул „1A@312@0C“
Статус: Режим на презаверка, продължаване на работата.
Заявка: Да се провери лицето Дейвид Гордън, системен оператор.
Статус: Край на режим на презаверка.
Извод: Да се отговори с „ДА“
Основание: Датата е днешна.

* * *

Тримата тараци влязоха с несигурна походка и се насочиха към

Мария. В този момент се чу гласът на Вили:

– Луцифере, ела!

* * *

Статус: Отговорът е приет от сателита.

Статус: Заявката е изпълнена

Статус: Режим на изпълнение, продължение

Статус: Лицето е успешно идентифицирано

Статус: Фокусиране на черните лъчи

Статус: Макроса е успешно изпълнен

* * *

Погледна бившата заседателна зала и бързо се отдалечи. Премина през тъмния коридор като опипваше стените. На няколко пъти се спъваше в мъртвите тела. Най-накрая влезе в стаята на Мария, олюлявайки се.

Тогава видя лицето ѝ. В погледа и имаше страх и отвращение.

* * *

На екрана се появи надпис: „Временен припадък, обектът е извън контрол.“

– Хей, какво е пък това – попита Вили.

– Нищо, нищо, съвсем нормално е – успокои го отново Дейвид. – Просто демонът изпи силите ти. Можеш да си позволиш лукса да припаднеш за малко, наоколо няма врагове. Само гаджета!

– Я млъквай!

* * *

Мария се наведе над безжизненото тяло на Вили и му прошепна нещо на ухото. След това запя тихичко. След няколко секунди Вили отново бе в съзнание.

– Каква беше това – попита той с изнемощял глас.

– Нищо, нищо... тайна.

– Но това беше същата песен, с която подмами тараците, нали?

Мария дълго млъча. Най-накрая промърмори:

– Хайде да се махаме от това отвратително място. Нощта вече настъпи...

* * *

Из личната фонотека на Вили Смит:

„Сякаш виждах света през очите на Мария. В мрака стария град изглеждаше още по-ужасен. Тарачите стояха по терасите и ни гледаха с невиждащ поглед. Вечер, те не са опасни. Просто стоят голи и гледат треперещото небе. Къпят в черните лъчи, злото ги залива, зарежда ги с енергия...

Тичахме из тъмните улици хванати за ръце. И двамата чувствахме едно единствено нещо – трябва да се махнем от този град.

Няколко часа по-късно, вече бягахме из полето, търсехме подслон... Черните лъчи изпълваха Мария със страх, тя нямаше повече сили да върви. Взех я на ръце и продължих... да вървя... да вървя... а момичето в мен трепереше...

Едва контролирах своя образ на екрана. Всичките ми показатели бяха близо до нулата. Знаех, че ако му дам почивка, ще излезе извън контрол, ще рухне на земята, ще заспи... Трябва да вървя, трябва...

Изведнъж видях някаква полуразрушена колиба. Мария промърмори нещо в ръцете ми. Влязохме вътре. Положих я внимателно върху сламата и заспах..."

* * *

– Успях да се измъкна – въздъхна Вили.

И тогава видя, че е сам в стаята. Дейвид и Сара отдавна си бяха легнали, беше четири часа сутринта.

* * *

Ник Смит никога не загасяваше лампите. Сънят му беше неканен гост в нощта идващ да го измъчва отново и отново... Тази вечер видя Вили. Седеше пред монитора и гледаше някакво момиче. Изведнъж момичето се превърна в Дракон, ала очите останаха същите – големи и сини. След това Драконът излетя и прегърна небето. Страх. Драконът идва, Драконът идва...

* * *

„Никога няма да познаеш светлината, Мордок“ – мислеше си Рала. "Може да съм под твоя власт, но съм по-щастлива от теб. Ти ме превърна в чудовище, срамувам се от себе си, срам ме е че ме бях слуга на

тъмнината, но съм по-щастлива от тебе. Даже ти не можеш да ми отнемеш спомените. Виждала съм бистрите води на Аделенския поток, пила съм със шепи от тях. Зелената Едавин и тъжната песен на птиците, кога-то есента настъпва. Люлката на Мария сред горските листа...

Спи спокойно, Мария и дано никога да не научиш, колко важни са твоите сънища. Добре че Алдерин бди над тебе нощем...

* * *

Алдерин, тъжния магьосник отново се появи за да спаси Мария.

От дебрите на спомена изникна образа на майка и. Стоеше, наведе на над люлката и и шепнеше някаква молитва. Отново се чуваше името на Алдерин.

Вили, човекът-призрак я хвана за ръка и я поведе към някакъв тъмен проход. Влизаха все по и по-навътре в тъмнината. Всяка крачка увеличаваше страха, но нейния спътник я водеше спокойно и уверено. Постепенно проходът започна да се превръща в пещера, стените се приближаваха заплашително към тях. Вили продължаваше да се усмихва Тогава стигнаха до една каменна зала и изходите изчезнаха.

– От дълго време чаках този момент – каза Вили – Луцифере, ела.

Човекът-призрак се превърна в Мордок. Мария усети ужасния, смразяващ поглед на тарака. Тя беше сама в пещерата, сама с едно чудовище и изход назад нямаше...

Тогава някъде далече се чу песен. Не, нямаше грешка, това бе гласа на Алдерин. Странно, песента бе позната на Мария. Майка и често я приспиваше с нея. Изплашено малко момиченце, знай, че някой на този свят те обича...

Залата постепенно се изпълни с мека розова светлина. Мордок затвори очи, падна на земята и запуши ушите си с ръце. А Алдерин продължаваше да пее:

„Ако в този късен час,
студ навън царува,
огън ще запаля аз,
пламъкът лекува...
Спи, любима, знай, знай,
над съня ти бдя.
На страха ти край, край,
сбогом тъмнина...“

Мордок лежеше на пода и стенеше. От изневиделица се появи една факла.

– Огньят лекува – прошепна в далечината затихващия глас на Алдерин.

Мария грабна факлата и я запрати в лицето на Мордок.

– Обичам те, Мария – каза Вили.

– Вили, Но в моя свят, ти си просто призрак.

– Тогава, нека заедно намерим вратата. Мисля, че ме разбра.

Те тръгнаха да търсят вратата към Древния рай. Бяха в различни светове, но вървяха заедно.

* * *

Из „Рания: Събрани песни и легенди“, нов университетски превод.

„Когато аз навлязох, във този живот
смеха ти беше глупав шум, а чувствата – похот.
И ето, сега, когато сам останах с теб...
Разбрах плача ти, ангел,
разбрах плача ти, ангел.
Светът се преобърна, небето ни покри,
измъкнах се от благото на своите лъжи.
И ето, сега, когато бродим в светлината...
Познах смеха ти, ангел,
познах смеха ти, ангел.“

* * *

Из личната фонотека на Вили Смит:

„Събудих се сам, няколко часа по-късно. Мария лежеше до мен и дишаше равномерно. Лицето и бе застинало в спокойна усмивка. Дълго време стоях неподвижно на сламата и наблюдавах спящото момиче...

Изведнъж Мария започна да стене и да се премията... Без съмнение, измъчваше я кошмар. Посегнах да я събудя, но изведнъж дишането и отново се успокои...

Продължавах да я гледам. Никога не съм предполагал, че едно момиче може да бъде толкова красиво в съня си... «Може би, защото винаги заспиваш преди тях», обади се в мен гласът на Луцифер.“

* * *

Мария се събуди. Лежеше на сламата в овчарската колиба. След няколко мига магията на съня се стопи съвсем. Момичето бавно отвори очи и се огледа. Вили стоеше неподвижно и се усмихваше. Беше същият, като в съня, спокоен и добър. Сърцето и се изпълни с топлина. „О, призрако-странник“, помисли си тя, „Дойде в моя свят, ала мен ли търсеше?“

Навън още беше нощ.

* * *

Из личната фонотека на Вили Смит:

„Тогава тя отвори очи. Погледна ме и се усмихна.

– Сънува ли? – попита ме.

– В този свят аз не сънувам. Твоята Реалност за мен е един прекрасен сън.

– Прекрасен сън ли? – учуди се тя. – Какво знаеш ти за съня...

– Нищо. Важното е, че в него си ти...

– Знай тогава, призрако-странник – Търсих те цели шест години. И всичко започна от един загадъчен сън. Измъчваше ме, повтаряше се всяка нощ...

– Търсила си ме цели шест години, само заради един сън? Та аз се появих едва преди няколко месеца...

– Сънищата на вълшебницата са пророчески. Близките ми го знаеха още от малка.

– Вълшебница?

– Нима не го разбра веднага?“

* * *

Треперещи сенки, гласове, треперещи съдби – съдбите на треперещите...

– Мария, какво стана с Мария?

– Позволи ми да предположа, господарю мой. Луцифер. И на земянина, предполагам...

– Наивни земяни, дават имена на сенки от безименното, бавно се превръщат в тегни слуги. И после обвиняват нас във зло... Какво е злото, според тях? ... Те носят разрушение на света, аз му давам ред.

Обладани от Демон, мислиш си, че просто така, можеш да освободиш своята любов да заживееш щастливо, да забравиш за това, което е в теб? За разрухата винаги се плаща цена. Кой ще плати твоята?

* * *

– Внимание, Вили, опасност – извика Дейвид. Нещо се приближава към колибата, виждам го на картата.

– Дейв. Моля те, лягай да си доспиш. Не срами програмистите, още е много рано да ставаш. Освен това тази игра си е моя, точно сега имам нужда да остана сам.

– Както искаш... – сви рамене Дейвид. – Когато загазиш – извикай ме. Боя се, че този път даже Луцифер няма да може да ти помогне.

* * *

– Вълшебница? – повтори Вили, без да вярва на ушите си.

– Магическата сила се наследява. Ала по какъв път ще избереш да тръгнеш – това зависи от теб.

– Мария, трябва да ти кажа нещо... В моя свят магията не е много на почит.

– Ти се шегуваш. Как тогава успя да дойдеш?

– Трудни ми е да ти го обясня... Едва ли си си чувала за математика, компютри...

Тя го изглежда изпитателно и след това въздъхна.

– Чувала съм, за тях, да. Ала те са ви подвели... О, Алдерине, нима не разбираш, какво сте направили, чужденецо. Математиката е бездушна. Сега нещата си отиват по местата. Не сте дошли да ни освободите, просто сте били подмамени.

За ужас на Вили, момичето се разплака. Нито един от двамата не забележа, черната сянка... Няколко минути по-късно колибата гореше.

* * *

Забележка: Събиране на данни

Статус: Проверка за неправилен достъп

Основание: Дейвид Гордън, специална заявка

Регистрация: Game net, главен сървър

Етикетът е приет успешно.

* * *

Синкаво-бяла светкавица разцепи небето.

– Иридж, Иридж – извика Мария – Бягай, Вили, това е Иридж... Не гледай нагоре, глупако, изобщо не вдигай очи! В дясно има гора, след мен, бързо, не искаш ли да живееш?...

Двамата побягнаха към гората. Зад гърба им колибата вече гореше...

* * *

„Авариен изход, край на макроса“

– Дейв ела бързо – извика Вили. Не мога да извикам Демона.

* * *

Рала се страхуваше. Знаеше, че цели векове никой, абсолютно никой, не си е позволявал да предизвиква забранените магии на силата на огъня. Рала нареди кръга от свещи и протегна ръце към небето.

Духна вятър и пламъците на свещите затрепериха, но нито една от тях не изгасна. Черните струйки дим навлизащи от кладите в четирите края на залата се кръстосаха в една точка, напук на всички закони на физиката. Пламъците на свещите се удължиха и образуваха огнена стена. След това всичко утихна. Драконът беше вътре в кръга и ги наблюдаваше.

* * *

Из „Перото на Алдерин, Книга 3, Глава 1“

"Незнайно колко отдавна, знайно преди много години, преди години от човешки животи, животи от тиха скръб, скръб като есенен вятър излязъл от далечни планински върхове, върхове от сняг, сняг бял като от перо на птица, птица родена да бъде свободна, отдавна, отдавна като плач на изоставена девойка, пременена в бяло, отдавна като допира на скалата, твърдата скала, черна като нищото, отдавна, отдавна като тътена на морските вълни, вълни чиито звук субужда спомена за детски плач, отдавна, отдавна като онзи миг, когато бездната се приближава..."

* * *

Драконът погледна към Рала. Гласът му отекна вътре в нея:

„Защо ме извика, Рала. Никога не съм виждал дъщеря на луната, паднала толкова низко...“

Рала застана на колене и отговори по същия мълчалив начин.

– Прости ми господарю... Зная, че ти е известно за Алдерин, за сънищата на Мария, но...

„Млъкни, робиньо“. прекъсна я драконът, „не искам да слушам никакви оправдания. Те няма да върнат чистотата ти.“

– Господарю – отговори Рала и от очите и бликнаха сълзи. Все по-трудно успяваше да изпраща към Дракона своите лъчи на разум – Не го прави, господарю – не го прави... Те са зли, те ще унищожат света...

„Ти ме познаваш, Рала. Аз съм огънят, аз съм сила, а силата се вика от сила. Други са днес нейните носители.“

Мордок и свитата му не чуха този мълчалив разговор. Те видяха единствено, че Рала се изправи и бавно излезе от залата с невидещ поглед. Тези, които бяха най-близко до вратата, чуха устните и да повтарят една единствена думичка: „Не, не...“

Драконът бавно се обърна към трона на Мордок. Този път така, че всички наоколо го чуха.

– Виждам, че си довел своя придворен философ, владетелю. Мисля, че нямаше нужда. Аз предварително знам какво ще каже. Вие носите ред на света, докато други, в името на така наречената „любов“, му даряват хаос. Знам това и съм съгласен. Кажете си желанието, Мордок!

– Игните, ти знаеш за света, наречен „Земя“. Искам да го унищожите.

Драконът не отговори нищо. Просто продължи да наблюдава Мордок, сякаш бе някакъв изключително интересен предмет.

– Игните, разбери ме – продължи владетелят – знам че за теб, не е никак лесно да възжелаеш чужда смърт. Знам, че твоят огън не дарява разрушение, твоят огън твори слънца. Земляните отвориха мост без кой да им е давал това право, ентропията нахлува в нашия свят. Спомни си за древното правило – разликата е прекалено голяма.

Този път Драконът се намеси.

– Ти казваш истината, чувствам го. Но отговори ми, съзнават ли Земляните какво правят?

– Не знам – честно отговори Мордок. Нямаше никаква полза да лъжеш дух на сътворението. – Тяхната смърт ще ни даде сили. Ти трябва да разрушиш техния свят, но да запазиш моста.

* * *

Денят над гората Енит бавно настъпи. Слънчевите лъчи се процеждаха през зелената стена, клоните бавно трептяха, следвайки волята на своя господар – вятъра. Някъде отгоре проехтя звука на реактивен самолет и множество малки твари уплашено се разбяга във всички посоки. Когато отново настъпи тишина, тя не беше толкова спокойна. Сякаш въздухът бе наелектризиран от очакването за нещо ужасно...

Тогава зад едно от дърветата се чува стъпки. Момче и момиче бягаха, хванати за ръка. Техните силуети постепенно се стопиха в горския листак и всичко отново затихна. Но не след дълго, клоните наоколо започнаха да се движат с невероятна сила, панически да се удрят един в друг. Над близките дървета падна сянката на Ириджа.

* * *

Големите жълти очи на Дракона се изпълниха с тих гняв.

– Истина ли е това, владетелю Мордок. Истина ли е, че нашествениците-земляни многократно са ползвали името на Луцифер?

* * *

– Добре – попита Вили – прекъснах и записах играта. Сега какво?

– Сега ще се опитам да разбера какво точно те преследва – отговори Дейвид. А ти ще млъкнеш и ще си фокусираш погледа извън екрана. После ще заведеш сестра ми на зоологическа градина, Сара се нуждае от малко разнообразие.

* * *

„Заявката – отказана“ – появи се на екрана да Дейвид.

„Регистрацията е невалидна“.

„Обектът е мъртъв. Край на играта“.

Няколко часа късно, Вили се върна и видя пустеещия екран. Реагира невероятно спокойно.

– Знаеш ли, Дейв, сякаш изведнъж ми олекна на сърцето. Просто се случи това, от което се страхувах. Заложих и го изгубих...

– Слушай, Вили – каза тихо Дейвид – Животът продължава...

* * *

В един кратък миг, Рала разбра всичко. Никога силата не и беше удряла толкова страшен шамар. Когато в съзнанието и проехтяха последните думи на Дракона, в един кратък момент тя усети. Мария я

нямаше. Мария беше мъртва. Няколко мига по-късно, Рала направи това, от което се страхуваше винаги... „Господи, Алдерине, помисли си тя. Колко сляпа съм била. Сега всичко се решава, сега“.

Ако се беше оставила в ръцете на разума, той щеше да я възпира с думите, че е прекалено стара за да лети. Но болката от загубеното накара Рала да избяга от разума, съвсем съзнателно се превърна в робот, управляван от силата. Разтвори прозореца и полетя яхнала метлата. Беше като като сляпа за околния свят, не виждаше нито земята, нито облаци-те, през които минаваше. Само едно нещо съществуваше в съзнанието и – думичката „напред“.

„Напред е пред мен, напред е пред мен“, повтаряше си Рала, вперила поглед в дръжката на метлата... „Напред е пред мен...“, кафявият дървен прът беше единственото нещо, което съществуваше във Вселената и сочеше напред, защото: „Напред е пред мен, напред е пред мен...“

Минаваше време, но Рала не си даваше ясна сметка за времето. Настъпи нощ, после отново утро. Студения вятър я пронизваше, птици наоколо крещяха, ала тя не чувстваше нито вятъра, нито студа... „Напред е пред мен... Напред е пред мен.“

Много, много по-късно, някаква малка точица се появи в полезрението и... Топлина премина през цялото и тяло. Рала бавно свали метлата.

Две тела лежах на сянката на гората. Рала веднага разбра, че едното от тях е на Мария. Докосна я и не усети никакъв живот. Ириджд.

Мария изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се събуди, но нямаше никаква надежда да бъде спасена. Иридждът изобщо не докосва тялото ти.

"Мария, Мария... Къде си? Ти престана да съществуваш, завинаги.

Не биваше всичко да завършва така. Не биваше, Мария... Ти беше най-важното същество, което някога се е раждало на тази прокълнатата планета. Ти сънуваше. Ти беше единствената, в състояние да поеме перото на Алдерин. И сега...

Няколко часа живот, мое любимо дете. Всичките ми останали години за един единствен твой сън. Прости ми, Мария... Знам че е жестоко... Но не мога да те оставя да умреш просто така, без да си намерила вратата...

Рала хвана студеният ръце на Мария и бавно произнесе заклинание-то за обръщане.

* * *

Мария се събуди... Странно, много добре си спомняше как ириджът ги настига. Нямахте сили да подготви подходящо заклинание. Почувства, как времето и бавно изтича, как светът се отдалечава... нежна-та целувка на истинския покой, покоят, след който няма бягство за душата...

Бавно отвори очи. Не, не беше прераждане. Даже прераждането да съществуваше, никога повече не ни е писано да живеем сега, тук... Явно по някаква необяснима причина ириджът я беше пощадил. Чувстваше се странно, светът наоколо си беше същия и едновременно се беше променил, някаква странна тежест...

Изправи се и се огледа. Тялото на Вили лежеше върху горския листак. Призрактъ-пришелец изглеждаше така, както си го представяше винаги в съня – спокоен и красив. Неподвижен и студен. Тя въздъхна.

„Видяхме се за малко и се разделихме. Можеш да те обикна и ти веднага си отиде там, откъдето дойде. Дали вече ще си си същият? Дали ще си спомняш за мен, понякога?“

Изведнъж си зададе въпроса, откъде се е взело второто тяло? Крехко женско тяло в бели дрехи, свило се на кълбо в предсмъртната си въздишка, сякаш за да даде път на душата към последния и полет.

Студена вълна се разля вътре в нея, скова сърцето и. Мария бавно се приближи, наведе се. Преобърна трупа и извика. На земята лежеше нейното собствено тяло! Погледна ръцете си, видя бръчките и припадна.

Мария потъна в Отвъдно и никога повече не се събуди.

* * *

– Истина е – отговори Мордок – те откриха неговото име, те го извикаха, те продължават да го викат. Те и тяхното ехо тук, на Рания.

Велик беше гневът на Игнит. Драконът произнесе само една кратка дума на древния език и цялата зала се разтресе. Свещите угаснаха, Игнит изчезна.

* * *

Гледано в далечината, Планината на истината изглеждаше ужасно нелепо. Сякаш Творецът бе взел отнякъде и струпал на едно място множество огромни, жълто-кафеникави купчини пясък. Заострените върхове бяха като черни камъчета, пъхнати вътре от някой хлапак със странно чувство за хумор. Гъст зелен пояс от неизвестни хрусталаци и чворове

беше покрил подножието, на мястото на изсечените преди много години широколистни гори.

Но в очите на жителите на малкото планинско селце, сгушено в долината, Планината бе целият свят. Бакалинът бе единственият човек в селото, който отиваше редовно до града, но даже той никога не се застояваше дълго.

Коларският път лъкатушеше между голите хълмове. Бакалинът седеше в малката си каручка, натоварена с продукти и изпитваше радостта от предстоящото си завръщане. Цели три дни!

Горе, в подножието на единия от върховете, можеше да се различи грубият белег на туристическата пътека. Пътят се стесни и започна да се изкачва по единия склон на долината, а някъде отдолу се чуваше тътена на придошлите води.

Черна сянка премина по небето. Изведнъж животното спря и изцвили.

– Спокойно, миличка – успокои я стопанинът и – няма да вали, няма.

Кобилата обаче не се успокои. Бакалинът слезе и нежно и разчеса гривата. Дадоха си малка почивка и продължиха пътя си.

Изведнъж в дъното на долината се появи черна стена от дим.

* * *

– Моля те, не скачай.

Вили се изкашля. Два дена планински преходи и не бе останала почти никаква следа от грижите по лицето му. Слънчевите лъчи му бяха зачервили носа като на някакъв закоравял пияница.

– Виж – каза Вили – там, на изток в долината. Нещо гори, дим.

Сара сложи ръка на челцето си и също се загледа.

– Скоро ще настъпи лятото – отговори брат и – обикновен горски пожар. Би ли ми подал картата си, Вили...

– Добре, но веднага ми я връщай. Много си я обичам.

– И има за какво, полезна самоделка – похвали го Дейв – всичките била върху обикновен кариран лист хартия.

– Така си е, нали – гордо заяви Вили – оказва се, че тази драсканица е хиляди пъти по-полезна от твоята прецизна карта с цветове и височинни пояси...

Постояха още няколко минути и продължиха да вървят.

* * *

Игнит бавно набра височина и полетя обратно към пещерата си. Зад него селото вече догаряше...

Накъде в далечината се чу вик. Един човек съзря купчините тлееща пепел.

* * *

Из „Рания: Събрани песни и легенди“, нов университетски превод.

"И всяка вечер над света, аз правя своята обиколка.
Загърнал плащ от самота, препускам сам със своята болка.
Зад мене спомените плачат, във мене думите горят
И няма нийде, няма начин, да спрете моя дълъг път!
Свободна птица бе луната, летеше волно всяка нощ
не даде път на тъмнината и разгневи магьосник лош.
И в час безумен, зла магия отвори черните врати,
и в мрака, който бе родила, се разтрепериха звезди...
И злото, сила безпощадна, завърна се да властва пак...
И ето, виж, луната падна, над Рания настъпва мрак.
Незнайно колко, знайно – много, горчиво плака Алдерин,
и тръгна за отплата строга, Магьосника бе негов син.
Но нежен вятър го задмина и глас дочу се в тъмнината
„Не се отчайвай, Алдерине... Перце донесох от луната
Ще дойде ден когато Злото в безумна паст ще изгори.
Тогава ти вземи перото, небето ни освободи...
И всяка вечер над света, аз правя своята обиколка.
Загърнал плащ от самота, препускам сам със своята болка.
Зад мене спомените плачат, във мене думите горят
И няма нийде, няма начин, да спрете моя дълъг път!“

* * *

Лунната принцеса бавно се изкачваше по стръмното. В едната си ръка държеше дрипав вързоп, а в другата – тояга за да се прикрепя. От прекрасните и дрехи от бяла коприна, сега бяха останали само мръсни парцали, беше се наметнала с някакво старо и окъсано кожено палто. Косите и, навремето красиво накъдрени, сега бяха сплъстени и падаха хаотично във всички посоки. Пръстите и, някога тъй нежни, сега бяха покрити с мазоли и ухапвания от разни твари.

Спря за малко, за да отметне назад един немирнен кичур коса.

– Трябва да вървя, трябва... – повтори си тя за кой ли път.

Земята наоколо беше суха, безжизнена и само вятърът пееше своята

песен без да познае умората. Но Лунната принцеса беше уморена. Всичко в нея и шепнесе: „Спри, почини си“.

– Не мога да спра – отговаряше принцесата – не мога да спра, не бива...

Отново пред нея изникна спомена за вълшебното огледало. Тя стоеше в своя стъклен замък, някъде горе, високо, над целия свят... Всяка вечер тя пускаше това свое огледало над царството на смъртните. Пускаше го, за да събира образи... „Нищо не бива да изчезва, нищо не бива да се забравя... И никой никога не бива да е сам...“ А хората, вперили очи в небето, шепнеха: „Виж, изгря луната...“

Но ето, настъпи време, когато смъртните попаднаха в плен на своята суетност. Подлъгани от сляпата си гордост, те забравиха за луната и повече не и позволяваха да запечатва техните образи. Сутрин след сутрин, вълшебното огледало се връщаше от своя път съвсем празно. Магията му започна да изчезва, защото магията е плътта на словото, а ако няма образи, словото изчезва като бледа дъга...

И ето, един ден, в нейния замък дойде магьосникът Луцифер. Зъл беше този магьосник, но гласът му, като огън в тъмна нощ събуждаше в сърцето безмълвно доверие.

– Огледалото е създадено със слабо заклинание – каза Луцифер – Ако не искаш да се сгромоляса, аз мога да подсиля тъканта на магията.

– Наистина ли? – извика радостно тя. – Но как?

– Няма нищо по-просто от това – отговори Луцифер – просто ме остави да запечатая образа си вътре.

Докато произнасяше тези думи утрото настъпи и огледалото се прибира от своя път. Луцифер остана неподвижен, докато тя протягаше ръце и поемаше в себе си образа на мъдрия Алдерин. Алдерин, тъжният магьосник бе паднал на колене и гледаше луната, а устните му шептяха молитва:

„Лунна принцесо, не унивай, принцесо, Светлината е по-силна от мрака, мъдростта винаги побеждава разрухата, аз зная, зная че скоро хората отново ще започнат да гледат луната. Крехка небесна принцесо, моля те, в името на всичко, което си правила досега, не позволявай да попаднеш в плен на лъжливи идоли, не допускай отчаянието да те насочи по погрешен път“.

Когато образът му избледня, тя отново погледна Луцифер. Черният маг продължи да стои безмълвен.

– Кой си ти, защо си тук? – попита го тя.

– Аз съм този, който ще спаси твоето огледало, този който ще спаси

теб самата. Нима не знаеш – ако огледалото се счупи, ти ще се лишиш от своето безсмъртие. А то непременно ще се счупи, ако не ми позволиш да запечатая образа си.

Тя бавно кимна с глава и Луцифер се приближи до огледалото. Изведнъж принцесата улови неговото отражение, и се разтрепери цялата. Луцифер, черният демон на разрухата. Бавно пълзящата ентропия, жестокостта, истинската жестокост, тъмната жестокост, жестокост лишена от всякакъв венец от чувства.

– Махни се, грозно чудовище – извика – това място е защитено с магия.

– Магията защитава теб, но не и твоето огледало – отговори Луцифер. – Ето, виж – гладката му повърхност придоби мътен цвят, неговите образи а се изкривиха... Ала ти ще трябва да го пускаш над земята, ако искаш да запазиш своето скъпоценно безсмъртие. И вече никога луната няма да внушава спокойствие и утеха на хората, напротив, ще ги кара да осъзнават собственото си нищожество и да изпитват страх. Аз изпълних своето обещание – запазах ти огледалото. Но никога не съм казвал, че ще го запазя каквото е било. Сбогом, принцесо.

Лунната принцеса грабна жезъла си и удари по огледалото. Крехкото творение на магията се разпиля на хиляди късове. Принцесата бавно прошепна.

– Отказвам се от безсмъртието си.

– Нима повярва, че това е достатъчно за да поправиш грешката си, смешно същество. Понякога Светлината е тъй наивна в убеждението си, че за всяка грешка има цар. Ти унищожи огледалото, но виж – хиляди късове се разлетяха във всички посоки. Всяка вечер хората ще ги гледат и ще ги наричат звезди. Да, лунна принцесо, над небето изгряха звездите. Нима очакваш смъртните да ги обичат? Звездите ще треперят, звездите ще разпръскват страх, защото всяка от тях е запечатала по частица от мен. Сбогом, простосмъртна принцесо.

Тъй каза Луцифер и се стопи в облак от зловоние, внезапно изникнал изпод земята.

Дълго стоя тя, потънала в собственото си безсилие, нежна и крехка, за първи път изпитала истинска болка. Вятърът понесе нейните сълзи и бели цветчета поникваха там, където падаха те. Дълго плака принцесата, ала изведнъж видя пред себе си светлина. Светлината, която лекува; пламъкът, който носи топлина. Парче от огледалото стоеше пред нея – истинско и чисто, неопетнено от облика на Луцифер.

Тя бавно хвана късчето от луната и го притисна до сърцето си.

Потока от чувствата го превърна в малко бяло перо, леко като вятъра.

– Лети, мило малко перце, лети – каза принцесата – лети и падни в ръката на Алдерин. Сбогом.

Дълго гледа как вятърът носи последния и спомен.

– Вземи го Алдерине и освободи звездите...

След това, тя се прибра в стаята си, легна на пухеното си легло, зави се с белите копринени чаршафи и взе плода на смъртта и бавно отхапа от него...

Ала ето, сега, въпреки всичко, тя се катереше нагоре към върха, преметнала дрипавия си вързоп и подпирайки се на дървената тояга.

„Къде съм, къде съм, къде... съм? Защо съм тук, какво значи всичко това?“

Тя чувстваше, че отговорът е някъде горе, затова продължаваше да се катери. Върхът се приближаваше със всяка изминала минута. И ето, зад една скала се показва стъкленият замък.

* * *

Залите на замъка бяха пусти. Принцесата знаеше защо. Всичко, с което живееше толкова много години – столовете от слонова кост; внимателната прислуга, облечена с красиви оранжеви ливреи; масите, отрупани с вкусни плодове; кристалните полюлеи; тихата и нежна музика, която винаги звучеше във всяка зала и винаги различна... всичко това бяха образи, сенки. А когато наоколо няма живот, изчезват и образите.

Тишината бе проникнала даже в нейния замък, чуваше се само гласът на вятъра... Принцесата се затича от зала в зала, гласът започна бавно да се приближава.

„Защото животът е груб; животът е суетен и никога не те вижда такава, каквато си в действителност; животът непрекъснато те наранява; животът няма име, животът безумен, животът е съпял...“

Спри, не плачи, скъпо дете, защото животът се нуждае от теб.

Светлина, излез! Радвай се, светлина, виж, тя се завръща. Виж, светлина, виж, тя разкъсва оковите на съня, тя се къпе в твоите лъчи...“

Алдерин, тъжния магьосник стоеше в Огледална зала. Облечен беше в черно, което сякаш контрастираше със светлата му брада и дългите, златисти коси. В едната му ръка нещо блестеше.

– Ти си намерил моето перце – прошепна принцесата.

– Трябваше да минат доста човешки животи докато го намеря – отговори Алдерин – и трижди по толкова, докато се завърнеш, о, Лунна принцесо... Ала когато душата ти падна в мътната Антрох, тя не

изчезна. Водите на езерото се опитваха да я погълнат, отвратителния си-ви ръце се протягаха отвсякъде за да я грабнат и повлекат със себе си в лигавите си, подводни пещери, ала не успяха. Не потъна душата ти, Принцесо, не потъна, защото хиляди студени пламъчета летяха с нея и я пазиха, това бяха сънищата на Древния Народ...

– Но как се завърнах... и защо се завърнах?

– Едно от тези пламъчета те подхвана и издигна в своя последен сън, казва Мария, сега ти си част от нея... докато не освободим небето.

– Как ще освободим небето, как?

– Не питай как, а бъди готова.

Алдерин издигна перото и погали слънцето. Ръцете на Принцесата сами се протегнаха, нежно събраха бляскавите лъчи, магьосникът прошепнаха няколко думи. Това беше всичко. Огледалото стоеше пред тях, чисто и красиво.

Принцесата бавно опипа гладката му повърхност, видя и собствено-то си отражение. Сега отново беше такава, каквато се помнеше винаги – нежна, с бели копринени дрехи и дълбоки очи с оранжеви зеници... До нея се виждаше малко, жълто пламъче – това беше Мария – момичето от Древния Народ.

– Да, принцесо – каза Алдерин – на нея трябва да благодариш. Това беше нейният последен сън, ала благословен да бъде този сън. Давайки свобода на теб, тя даде свобода и на себе си. Ето, докосни я с перото.

Принцесата пое перото и докосна жълтото пламъче.

– Живей, Мария, полети и намери мястото, което винаги си търсила.

Още държейки перото в ръце, тя видя как блещукащата светлинка се отдалечава нагоре. След това се обърна, поклони се на Алдерин и му върна перото.

– Вземи го, твое е.

Алдерин мълчеше. Принцесата погледна образа му в огледалото и разбра всичко.

– Да, Лунна принцесо, Луцифер е мой син – промълви тъжният магьосник – аз го създадох, моята мъдрост го създаде. Мъдростта ражда съмнение, не знаеше ли това, лунна Принцесо? Но сега той е победен. И нека огънят да довърши останалото.

* * *

Игнит бавно набра височина и полетя обратно към пещерата си. Зад него селото вече догаряше... Днес само едно малко планинско селце, но

утре?...

Но те са хора, Земяни... Нима е възможно да се смятат за носители на разум? Стоят зад стени, издигнати от тях самите и вътре деградират бавно. После еднообразието започне да им омръзва, а суетата им съживява демони на разрухата като Луцифер. Вместо да да търсят нови пътища, те се връщат назад. Винаги.

Даже когато огънят обхваща домовете им, после всичко обхваща, всичко наоколо е оранжево и земята под тях е оранжева и започва да гори, а те просто бягат, бягат на далече, вместо да се опитват да спасят това, което са изградили. Странен начин за борба с ентропията... Разум ли е това? И после всичко гори и дрехите им горят, а те даже не ги захвърлят... Факли, факли, факли са те, те разумни същества, а просто факли, горят, всичко в тях изгаря, и косата им изглежда като малка златиста корона и пламъци излизат от тялото им като ангелски криле и после падат на земята и това е най-хубавото нещо, което могат да направят, защото те са просто излишни. Излишни.

* * *

Когато стигнаха до хижата, Вили се добра до леглото и заспа веднага. „Няма ли да вечеря“, попита Сара с поглед брат си. „Остави го, нека си почине“, отговори и Дейвид по същия начин.

* * *

Вили погледна в далечината. Не можеше да различи нищо друго, освен безформени, сиви сенки. Съзнаваше, че сънува, но странен сън беше това. Сякаш плуваше из огромно, мътно езеро, без правото да излезе на брега. „Сега накъде? Какво всъщност търся?“

Изведнъж, в далечината проблесна жълта светлинка. Вили я последва. Дълго плуваше след нея, понякога виждаше блясъка и, отразен във водата, понякога мътилка попадеше в очите му, но след малко отново можеше да различи нейния огнен силует, сякаш пак на същото разстояние от Времето течеше бавно, мътните вълни на езерото изглеждаха застинали, ала той усещаше – в тях имаше воля. Когато, неспособен да намери друг път, докосваше гребени от лед, тялото му се сковаваше. Единственото, му даваше сили да се бори бе малкото жълто пламъче в далечината.

Най-сетне започна да усеща, че светлината се приближава до него. Стояха на малък скалист остров, водите на езерото разпръскваха мръсна

пiana. Но горе, над тях, грееха звездите. Чак сега Вили забеляза женския силует, невидимата сяка зад пламъка. Тя заговори и Вили позна гласа на Мария.

– Ела със мен, любов моя. Принцесата взе перото, принцесата отвори врата за нас...

Полетя нагоре и продължи да шепне.

– Ела със мен, Вили, ела със мен...

* * *

– Хайде, Вили – каза твърдо Дейвид – ставай веднага! Днес ни чака дълъг преход.

* * *

– Ела със мен Вили, ела със мен... Скоро вратата ще се затвори, ще се затвори завинаги...

– Не мога – опитваше се да извика – някой ми пречи...

* * *

– За последен път ти казвам Вили – ставай веднага. Стани или ще те поля със студена вода.

* * *

Гласът на Мария затихна, изчезна и нейния огнен лик. Наоколо отново започна да падна мрак. Вили се събуди.

* * *

Надигна се от леглото...

– Ех, сънливецо, най-после се завърна в реалността, добре дошъл обратно – ухили се Дейвид. – Хайде, ставай, време е да си похапнем. Ядене, закуска, не разбираш ли? Хапваш си и след това разни хубави неща попадат в организма ти и съответно продължаваш да вегетираш...

Вили не отговори нищо и започна мълчаливо да се облича.

– Хей, Вили, умник такъв – продължаваше Дейвид – няма ли най-накрая да се научиш да живееш тук, сега. Не можеш ли да възприемаш действителността такава, каквата е? И не забелязваш ли, че си си обърнал пуловера наопаки?

Вили си оправи пуловера и продължи да мълчи. Когато слязоха в закусвалнята и подредиха сухата храна на един вестник, той не сложи

почти нищо в устата си.

* * *

Два часа по-късно, малката им група беше изминала доста път. Изкачваха се по устието на някаква пресъхнала река, а склоновете от двете им страни приличаха на гигантски стени. Най-напред вървеше Вили и мълчаливо следеше маркировката, Дейвид и Сара го следваха съвсем плътно.

– Хей, Вили – не се съдържа най-накрая Дейв – моля те, престани. Кажй нещо, дявол да го вземе. За какво точно ми се сърдиш...

– Не ти се сърдя – отговори Вили – просто в момента си мисля за каменните сипеи вляво от нас. Въобще не са толкова страшни. Даже да искаш, не би могъл да паднеш, камъните биха задържали тялото ти... Виждаш ли онази пукнатина, там... Човек спокойно би могъл да се изкачи чак до гребена.

– Надявам се нямаш намерение да пробваш – разтревожи се Дейвид.

– Точно това смятам да направя. Вие можете да ме изчакате на пътеката.

– Изобщо и не си го помисляй – отсече Дейвид. – Виж какво, Вили, няма никакъв смисъл да губим времето си. И без това, днес имаме достатъчно път пред нас.

– Дейвид – измънка Вили – повярвай ми, нямам намерение да правя глупости... Просто чувствам, че това място ме привлича... Трудно ми е да ти обясня, тази вечер сънувах един остров.

Дейвид въздъхна и се предаде. Вили вече беше започнал да се отдалечава...

Гледано отвисоко, човек трудно можеше да запази ясна представа за размерностите, клековете и хвойните приличаха на върхове на дърветата. Някъде все още можеше да се види мястото, където са седнали Дейвид и Сара – две пъстри петънца върху жълто-зеления килим.

Вили вече беше стигнал до върха на сипея и сега пълзеше по скалния ръб. Ръба започна да се стеснява и най-накрая почти се сля със стената. За щастие на това място наклонът отново намаля, и Вили бе проблеми пропълзя нагоре по плоската повърхност. Беше стигнал в подножието на малък хълм, разположен твърде високо, за да се забелязва от долината. Изведнъж се сети, че двамата му също са го изгубили от поглед.

– Ехо – извика той с доста жизнерадостен глас.

– Жив-е-ей, душа-а-а – дочу се отдолу гласът на Дейвид.

Вили отново се обърна с гръб към долината. Изведнъж се сети се за скалистия остров и болката от съня му отново възкръсна. Обхвана го безумие. „Ще се излекувам ли някога“, мислеше си той, докато качваше хълма с лудешка скорост, без изобщо да поглежда къде стъпва или пък да брои опорните точки. На няколко пъти изгубваше опора, но рязко се хващаше за върховете на най-близките клекове и продължаваше нагоре.

Най-накрая изкачи хълма. Зад него се виждаше малка конусовидна вдлъбнатина, без съмнение – дъно на пресъхнало езеро. Меката кафява повърхност бе обрасла с някакво растение със странни цветчета, приличащи на бял, пухкав памук. Отново се огледа. По-нагоре скалата беше почти отвесна. Приблужи се още. Нямаше каквато и да е надежда да я изкачи, не носеше никаква екипировка в себе си. Тръгвайки да се връща хвърли на околността един последен поглед. От дясната му страна, нещо се чернееше. Приличаше на отвор на пещера. Вили се приближи.

* * *

Отново беше светло. Вили даже не извика, когато забеляза дракона. Съвсем същият беше, както на стария гоблен. „Игнит!“ сами произнесоха устните му... В пещерата се процеждаше слаба светлина, но светлина светлина червеникава, светлина образуваща лек ореол около главата на чудовището...

Драконът бавно се обърна към него и го разгледа със жълтите си, широко отворени очи... Вили почувства, как драконовият поглед стига до най-интимните кътчета на съзнанието му. Доста дълго време в пещерата се чуваше само тежкия дъх на чудовището.

„Не очаквай да излезеш жив от тази пещера.“

Вили само сви рамене и продължи да наблюдава дракона.

„Имам три въпроса към теб. – продължи Игнит – Ако отговориш на тях – ще видиш отново тази, която си изгубил.“

Вили трепна, но отново замълча.

„Първият ми въпрос е – халюцинация ли съм?“

Вили закри очите си с ръце и бавно се свлече на земята...

– Какво значение има – най-сетне проговори той – измислените дракони убиват по-дълго, отколкото живите.

Драконът продължи да говори без да издава нито един звук. Странен беше този глас – като нежен шепот, ала не шепот на изкусител.

„Каква е разликата между мост и врата?“

– Вратите водят само в едната посока.

„Последният ми въпрос към теб е – защо не се уплаши, когато разбра, че няма да излезеш жив оттук?“

Продължавайки да седи на земята, Вили закри очите си с ръце.

– Аз изгубих всичко заради разрухата, стаена в мен. Нетърпеливец бях и една по една кибритените ми клечки изгоряха, без да ми дали друга топнина. Жестоката природата смята, че не съм достоен за силата си и ми заповяда да се самоубивам бавно – ден след ден. В устата ми винаги е бил вкусът на смъртта, защо да се страхувам от нея?

„Не разбрах отговора на последния ти въпрос – как бих могъл да приема живота ти като подарък, ако животът ти е нищо? И как бих могъл да ти го отнема, ако от безразличие сам си готов сам да ми го дадеш? Способен ли си да се откажеш от бляновете си или да повярваш в тях докрай?“

Вили усети, как болката започва да се надига в гърдите му.

– Това, от което се страхувам е безсмислената смърт – смърт без надежда.

Сълзите му накараха всичките цветни петна на Дракона да се слеят в една единствена блестяща капка.

– Дай ми надежда, Игните.

* * *

„Не от мене идва надеждата, аз съм само стихия.“

* * *

Дейвид стоеше и гледаше с примрежен поглед, а Сара тихичко плачеше. Шумът на спасителния хеликоптер ставаше все по-силен, стотици малки цветчета на дъното на пресъхналото езеро рязко се наклониха под наплива на внезапно възникналия вятър. Целият свят наоколо се изпълни с летящи бели пухчета.

От хеликоптера излязоха няколко човека и внимателно вдигнаха обгореното тяло...

– Няма смисъл – промърмори Дейвид – вече няма никакъв смисъл. Когато го намерих – още говореше. Говореше несвързано, но беше щастлив.

Усети, че някой внимателно го подpira и му помага да се качи в хеликоптера... Когато и Сара влезе вътре, машината бавно излетя...

В якето на Вили имаше разкопчани джобове. Дейвид проследи с очи малкия кариран лист хартия, който бавно се отдалечаваше. Картата

на билата!

* * *

Сълзите бяха направили виолетови петна около очите на Ник Смит. Разтвори вестниците и погледът му отново премина по заглавията. Кълбовидна мълния?

– „Game-net“ – промърмори той – „аз ще те унищожа. Ще го направя с цялата власт, която имам, заклевам се, заклевам се...“.

* * *

Над Рания изгря луната и покри цялото небе със своите сребърни нишки. Бавно започнаха да се съгъстват тънките лъчи светлина, отразявани от огледалото на Лунната принцеса...

Хиляди човешки очи стояха долу, вперили поглед във звездите и наблюдаваха небесното представление, онемели от възхищение и ужас... Бавно се движеше блестящата метла, но там, откъдето преминаваше, звездите изведнъж замръзваха. Техните огънчета преставяха да трептят и прекъсваха дяволския си танц.

Мордок стоеше на върха на кулата и гледаше нагоре. Стоеше съвсем сам, въпреки ужаса си. Края на владетеля трябва да бъде достоен, нека останалите се крият.

Почувства лека топлина. Обърна се и видя зад себе си бледия силует на Дракона. Само лека сянка в тъмнината, но през него звездите продължаваха да се виждат.

„Дойдох за да ти кажа, че няма да мога да обещанието си.“, чу се нежният глас на Игнит. „Законите на Всемира стоят по-високо от законите на света. Не ми е позволено да унищожавам Земята.“

– Вече няма никакво значение – промърмори Мордок. – По-добре виж небето – това е краят на моята раса.

Силуетът на дракона лекичко затрептя и като че ли зад него звезди-те отново затанцуваха. Но миг по-късно всичко се успокои. Игнит заговори:

„Така и трябва да бъде. Питал ли си се някога, откъде идва вашата сила, владетелю Мордок? За да създадете ред около себе си, вие се нуждаете от дважди повече разруха. Всяка разумна раса достига граница, отвъд която не може да прекрачи сама. Някой ден мостът ще бъде издигнат наново, но дотогава сте обречени да станете хора, да се научите да изпитвате болката от изгубеното.“

Силуетът на дракона почна да избледнява и скоро съвсем изчезна. Мордок продължи да наблюдава бавно изчистващото се небе стоейки неподвижно, нищожна точица от огромния силует на двореца.

* * *

Когато Ник се прибра в къщи, луната грееше ярко. Сепна се – цялата къща, всички мебели, листовите по пода и масата с разхвърляни бутилки и неизмити чаши, всичко наоколо изглеждаше толкова различно на лунна светлина. Сякаш бе попаднал в някакъв чужд свят. И гобленът на стената като едно голямо черно петно...

В следващия миг всичко си беше както преди. Мина доста време и Ник събра сили отново да погледне стария гоблен. Драконът не се виждаше в тъмнината.

Ритна го. И после отново. И тогава се разкиха, гобленът беше прашен! Просто много изгнили конци, събрали праха на времето. В този момент, Чудовището отдръпна пипалата си от сърцето му и за първи път в живота си, Ник Смит се почувства истински свободен. Тъмен страх, безименен страх, първобитен страх, сбогом, страх, сбогом, страх, сбогом!

Тогава Ник падна на колене.

– Надвих те, чудовище – извика той – не знам как го направих, но те надвих, благодаря ти, Господи, Иисусе, благодаря, благодаря...

И после се разплака. Дълго време неговия силует трепереше свит на пода. Най-накрая Ник се изправи и се добра до леглото. Легна така както си беше, с дрехите. Прегърна една възглавница, избърса очите си с калъфката и заспа.

Сънят му беше неспокоен. Първо видя своя терминал, от неговия екран Драконът се хилеше злобно. Изведнъж Драконът изчезна, а в горния десен ъгъл на монитора се появи малък зелен надпис:

„Възлите на Game-Net са блокирани. Решение на Върховния Съд“. След това и се озова някаква поляна. Далече, далече, незнайно къде и незнайно кога. Наоколо беше толкова тихо! Звездите се виждаха и бяха съвсем други, а на небето грееха две луни – червена и синя.

После се появиха момче и момиче, облечени в бели дрехи и хванати за ръце. Техните боси крака стъпваха безшумно по мекия зелен килим. Седнаха на едно повалено дърво и дълго гледаха звездите. После момичето се обърна.

– Благодаря ти, Ник – тихо проговори.

– Вили и Мария, вие ли сте това?

– Ех и ти, драги ми чичо – чу се отнякъде гласът на Вили – никога няма да се оправяш. Малко повече искреност и това е всичко...

– Ти си щастлив, но светът остава същия...

– Не, чичо, не си прав. Светът никога няма да бъде същият. Аз оставих нещо от себе си. Един кариран лист хартия...

А листът хартия се носеше по вятъра. Летеше над хълмове и върхове, над ливади и езера, над облаци като захарен памук... Летеше, и слушаше песента на вятъра:

„Обичам те, свят,
обичам те, свят,
свят, обичам те...“

Изгревът отдавна се беше спуснал над стария град. Ник се събуди. Слънчев лъч си играеше в лицето му. А в единия ъгъл на монитора светеше някакъв малък зелен надпис. Ник го погледна и се усмихна.

ЕПИЛОГ

„Реките са пътища, които вървят вместо нас и ни отнасят там, където искаме да отидем.“

Блез Паскал

Две години по-късно Дейвид и сестра му отидоха отново в Планината на Истината. И двамата чувстваха – трябваше да изминат докрай този последен преход. Спомените ги заливаха. Вървяха дълго и всеки мълчаливо разбираше другия. Много по-късно стигнаха до една полянка, от която се чуваше шумолене на вода. Свалиха раниците и спряха да си починат. Дейвид се излегна на земята, а Сара взе манерката и направи знак, че отива да търси реката.

Слънцето се показа зад един облак и позлати света. Сара припикаше с пълната манерка обратно към поляната. Изведнъж погледът и се спря на един голям стар дъб. Под ствола му имаше нещо! Беше някакъв кариран лист хартия и зеленото мастило се бе размазало от дъжда. Сара се запита, защо ли този лист сякаш стои изправен с единия си край. Повдигна го и се ококори. Под листа имаше голямо оранжево цвете.

В един кратък миг, всичко сякаш се преобърна... Слънцето, небето,

поточето, полянката... целия свят я обичаше. Колко малко е необходимо на човек, понякога... Тогава Сара извика:

– Батко, батко, виж какво намерих... батко...

Тръпки преминаха по гърба на Дейвид, той нямаше сили да стане, нямаше сили даже да извика от изненада. Сара говореше, говореше за първи път от толкова години... Никога не си беше давал сметка, колко много означава това за него. А тя продължаваше:

– Батко виж, намерих... цвете...

След малко Дейвид се съвзе съвсем. Остана само радостта.

– Сара, днес е голям ден и двамата с теб ще празнуваме. Ела с мен в града, ще те черпя с една пица.

За момент, лицето на Сара посърна.

– Дейв, може ли да не е пица?

– Както каже сестричката! – важно отговори Дейвид и двамата започнаха да се спускат по горската пътека.

* * *

– Никога не съм разбирал едно нещо, Мария. Спомняш ли си там, отвъд. Ти подмами тараците, а аз извиках онзи, чието име никога вече не споменаваме. Но как ги подмами, как?

– Понякога пеем тази песен, когато слънцето залязва. В такъв момент е тъжно е да си самотен, имаш нужда от някой до теб...

– Вдигни очи, любов моя. Виж, слънцето залязва.

13 март 1993 година, редакция 18 май 1996.

КРАЙ

© 1993 Константин Спиров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1252>]